

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Κάτι τέτοιες μέρες, σάν τὸ Πάσχα, ὅλοι ἀναζητοῦμε τὶς ρίζες μας. Ὅσοι κατὰγονται ἀπὸ κάποιο χωριό, ὅσο καὶ νᾶναι μακρινό, βρίσκουν μιὰ πρόφαση νὰ πᾶνε: Στὴ γριὰ γιαγιά, τὸν ἄρρωστο παππού, τὰ παιδιὰ τοῦ θέλουν μιὰ ἀλλαγὴ. «Ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν στὰ χωριά», θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ἀντὶ τοῦ κλασικοῦ «ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν στὴ Ρώμη».

Δύσκολο, ἀν ὄχι ἀδύνατο νὰ βρεῖς μιὰ θέση στὰ λεωφορεῖα, στὰ ταξί. Ὅλα ὑπερπλήρη ἀπὸ τὴν Παρασκευὴ τὸ μεσημέρι. Οἱ πόλεις ἀδειάζουν ἢ ἀνταλλάσσουν μεταξὺ τους πληθυσμὸ — ὅσους δὲν ἔχουν κάποια χωριάτικη ρίζα. Κι' αὐτοὶ ὁμῶς, οἱ τελευταῖοι, νοσταλογοῦν.

«Ἄχ καὶ νᾶχαμε ἕνα συγγενὴ στὸ χωριό. Νὰ πᾶμε νὰ νιώσουμε πραγματικὴ Λαμπρὴ! Νὰ φάμε νόστιμες σπιτικές φλαοῦνες καὶ νὰ ἀναπνεύσουμε τὸν ἀέρα τοῦ βουνοῦ ἢ τοῦ κάμπου...».

Καὶ τὰ χωριὰ βάρηκαν, πλῆθηκαν καὶ περιμένουν. Κάτι τέτοιες μέρες ὅλο καὶ κάποιος ξένος θαρθεῖ στὸ κάθε σπίτι. Παιδιά, ἀδελφία, ξαδέλφια, φίλοι... Ἀνοίγονται τὰ ντουλάπια, βγαίνουν κάτασπρα σεντόνια ποὺ μοσκομυρίζουν λεβάντα καὶ γιασεμί, νὰ στρωθοῦν τὰ κρεβάτια. Ἀνοίγονται οἱ «ἀρμαρόλες» καὶ οἱ «κονσόλες» νὰ βγῶν στραφτερά τὰ ποτήρια γιὰ τὸ δροσερὸ νεράκι καὶ τὰ πηρούνια γιὰ τὸ γλυκὸ τὸ καΐσι, τὸ καρυδάκι, τὸ κιτρόμηλο. Νὰ κερασθοῦν οἱ ξένοι ποὺ θάρθουν κουρασμένοι, νὰ ξεδιψάσουν. Ἐτοιμες στὴ σειρά οἱ φλαοῦνες καὶ τὰ κουλούρια, ἔτοιμο καὶ τὸ κρέας γιὰ τὸ ψητὸ ἢ τὸ «ὀφτό».

Κι' ὁ πιὸ φτωχὸς χωρικός θὰ φροντίσει νὰ γεμίσει τὸ σπίτι του μ' ὅλα τὰ καλὰ, νὰ φιλέψει δικούς καὶ ξένους. Ἡ φιλοξενία εἶναι ἕνα ἀγαθὸ ποὺ δὲν πουλιέται, οὔτε ἀγοράζεται...

Σ' ὅσα χωριὰ κρατᾶ ἀκόμη τὸ ἔθιμο τῶν «παυγνιδιών» καὶ τῶν «σούσων» στὴν πλατεία ἢ στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησιάς, θὰ μαζευτοῦν οἱ νέοι κι' οἱ κοπέλλες τὴν Κυριακὴ τὸ μεσημέρι, θ' ἀρχίσουν τὰ γέλια καὶ τὰ πειράγματα. Τριγύρω οἱ πιτσιρίκοι θὰ τσιρίζουν μέσα στὰ «καλά» τους καὶ οἱ γέροι κι' οἱ γριὲς ὀλόγυρα θὰ κάθονται καὶ θὰ θυμούνται...

—«Τότε τὴ Λαμπρὴ, θυμάσαι...».

Ἀναμεσα στοὺς χωρικούς καὶ τοὺς δικούς τους θὰ ξεφυτρώνει ποῦ καὶ ποῦ κανένας τουρίστας μὲ τὴ φωτογραφικὴ του, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κατέκλυσαν τὰ ξενοδοχεῖα μας ἤδη. (Φέτος, λέει, προβλέπεται ἀνευ προηγουμένου τουριστικὸ ρεῦμα) Θὰ κερασθεῖ κι' αὐτὸς φλαοῦνα καὶ ρακὴ — οἱ μέρες τὸχουν καὶ θὰ πᾶει πίσω στὸν μακρινὸ του βορρᾶ νὰ ἐκθειάζει τὶς καλλονές μας.

Κι' οἱ καιμπάνες θὰ ἠχήσουν χαρούμενα μέσα στὴν ἀπαλλαγμένη ἀπὸ ἀναθυμιάσεις καὶ θορύβους ἀτμόσφαιρα, καὶ γύρω τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια θὰ ξεφαντώνουν. Καὶ τὸ μεσημέρι, γύρω στὸ Πασχαλινὸ τραπέζι, θὰ θυμηθοῦμε ὅλοι καὶ κείνο, καὶ τοῦτο, καὶ θὰ ρωτήσουμε γιὰ ὅλα, γιὰ ὅλους, γιὰ τὸ χωριό. Καλὸ πράγμα οἱ ρίζες, οἱ δεσμοὶ μὲ τὸν τόπο μας. Καλὸ πράγμα ἡ Λαμπρὴ, κοντὰ στὸ χωριό, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο.

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ